

Bibliaóra – 2022. szeptember 13.

Előfóhász: „Erőm és énekem az Úr, megszabadított engem (Zsolt 118,14).” Ámen.

Ének: 269. dicséret: „Istenre bízom magamat...”

Előíma:

Köszönjük Istenünk az Úr Jézus Krisztusban, hogy mi is újra és újra Rád bízhatjuk magunkat. Olyan sok minden van, amibe belekapaszkodunk a hétköznapok során. A barátok szavai mérvadóak, a hízelgők megnyilvánulásai kecsesítőek, a rakott boltok polcai, amikről mindent levehetünk, megvidámítják a testünket, de a lelket, a bensőt egyedül Te simogatod meg azzal az irgalmas üzenettel: „*Nem látnak bajt Jákóbban, nem látnak nyomorúságot Izráelben. Vele van Istene, az Úr... (4Móz 23,21).*” Urunk add, hogy tudjunk a hit különcei lenni, tudjunk a világban szelíd galambokként és okos kígyókként forgolódni, akiken meglátszik a Te áldásod. Hadd szóljunk Általad, hadd járjon át bennünket a Veled való járás csodája, hadd töltsön el bennünket a Melletted maradás mindenkori kérése. Építs ma is bennünket Igéd által, hogy Szentlelked világosságában megmártózva tudjunk ebben a világban feje tetejére állítani mindent, különlegeset kérni és tenni érte, mert ezáltal látjuk meg, hogy Te vagy mindennek az Irányítója és Mozgatója. Szükségünk van Rád ma is, áldásodat kérjük közösségünkre, hogy meglássuk Te vagy mindaz számunkra, ami megszépíti az életet. Add, hogy szürke életünkbe éppen a Te tarka és pettyes kegyelmed hozzon új fuvallatot Jézus vére által. Csupaszíts le bennünket – kérünk –, hadd legyünk engedelmes eszközeid az Ő nevéért. Ámen.

Ószövetségi alapige: Mózes I. könyve 30. fejezet, 25-43. versei

„Történt, hogy miután Ráhel megszülte Józsefet, Jákób azt mondta Lábánnak: Bocsáss el engem, hadd menjek haza a szülőföldemre! Add ki a feleségeimet és gyermekeimet, akikért szolgáltam neked! Hadd menjek el, hiszen te tudod, hogy mennyit dolgoztam nálad! Lábán azt felelte neki: Bárcsak elnyerném jóindulatodat! Megtudtam a jelekből, hogy teérted áldott meg engem az Úr. És hozzátette: Szabd meg a béredet, amit szeretnél tőlem, és én megadom neked! Jákób azt felelte neki: Te tudod, hogyan szolgáltalak, és mivé lett nálam a jószágod. Az a kevés, amid érkezésem előtt volt, sokra szaporodott, mert megáldott téged az Úr a lábam nyomán. De mikor tehetek már valamit a magam családjáért is? Ekkor Lábán azt kérdezte: Mit adjak hát neked? Jákób így felelt: Nem kell adnod nekem semmit, ha megteszed ezt az egyet: Tovább legeltetem és őrzöm a nyájadat. De ma végigjárom egész nyájadat. Különíts el abból minden pettyest és tarkát, meg minden feketét a juhok közül, és a kecskék közül is a tarkát és a pettyest: ez legyen a bérem. Az mutatja meg, hogy igaz ember vagyok-e, hogy majd amikor eljössz megnézni a béremet, lopott jószág lesz nálam

mindaz, ami nem pettyes vagy tarka a kecskék között, és nem fekete a juhok között. Lábán ezt mondta: Jó, legyen úgy, ahogy mondod! És elkülönítette még azon a napon a csíkos lábú és tarka bakokat, minden pettyes és tarka kecskét, mindazt, amelyiken valami fehérség volt, és minden feketét a juhok közül, és a fiaira bízta. Majd háromnapi járőföldet hagyott maga és Jákób között. Jákób pedig tovább legeltette Lábán többi juhait. Jákób ekkor gyenge nyárfa-, mandulafa- és platánfavesszőket vágott, majd fehér csíkokat faragott beléjük úgy, hogy lecsupasztotta a vesszőket a fehér részig, és odarakta a kecskenyáj elé a csíkos vesszőket a vályúkba és itatókba, ahová inni járt a nyáj. Mert akkor szoktak párzani, amikor inni jártak. Ott pározott a nyáj a vesszők előtt, és ezért csíkos lábúakat, pettyeseket és tarkákat ellett a nyáj. Azután különválasztotta Jákób a juhokat, és szembefordította a nyáját Lábán csíkos lábú és fekete nyájával. Így szerzett magának külön nyájakat, amelyeket nem eresztett Lábán juhai közé. Valahányszor a nyáj fejlettebb állatai pároztak, odarakta Jákób a vesszőket a vályúkba a nyáj elé, hogy a vesszőket látva pározzanak. De amikor satnya volt a nyáj, nem rakta oda, úgyhogy Lábánnak jutottak a satnyák, Jákóbnak pedig a fejlettebbek. Így ez az ember egyre jobban gyarapodott: lett neki sok nyája, szolgálóleánya, szolgálója, tevéje és számará."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

25-30. versek

Jákób József születése után úgy érzi, hogy véget ért a szolgálat ideje. Jákób úgy látja, hogy eljött az idő, amikor lépni kell és haza kell menni. Ahol szolgál, ott idegen, de otthon, ő az elsőszülött. Jákób József születésével mennyei jelet kapott. Vannak privilégiumai és vannak kötelességei, és bizony ez nem Hárán földjére vonatkozik, hanem Kánaánra. Aki az isteni ígéretet hordozója, annak tudatosítania kell, hogy mikor kell megálljt parancsolnia a szolgáló formának és hazamenni, hogy bizony örökös mivoltát teljesítse. Jákób kérése tehát helyénvaló Lábán irányába.

Ebben a világban, amikor az ember tisztában van azzal, hogy mit kapott Istentől, akkor látni kell, hogy a munka és a munkáltató viszonyában, soha nem kell félni egy alkalmazottnak, hogy szóljon. Eljön az a pillanat, amikor nem feljebb akar lépni az ember, hanem váltani akar. Tovább menni, hazamenni és otthon szolgálni. Eljön az a pillanat, hogy a 20 év szolgáló ideje után az ember azt mondja, máshol van rám szükség és úgy érzem, hogy nekem ott a helyem, még akkor is, ha az amulettek, a kisvarázslók országában még a családfő is belátja, hogy ez az ember – Jákób – Isten küldötte. Mit jelent Lábán számára, hogy Jákób az Úr felkentje? Mit jelent Lábán számára az a tény, hogy Jákób Istennel járt? Áldást és békességet. Az ősatyák életében megnyilvánuló áldás felbecsülhetetlen, mert annak hatása messzemenő. Ha nem az Úr, ha nem a Mindenható Isten

cselekszik, akkor Lábán udvarában Jákób semmire sem képes. Jákóbot az Úr áldotta meg. És hogy milyen mértékben, azt éppen a következő versekből látjuk.

31-36. versek

Hogy mit kért Jákób Lábántól? Nagyon érdekes a felszólalása. Lábánnak pedig minden szava beleegyezés Jákób tervébe. Jákób a húszéves szolgálatának a bérét kéri meglepő módon. Igazából a nyájból, amelyet legeltetett csak a tarka, a pettyes és a fekete kecskéket és tarka és pettyes bárányokat kéri. Ehhez tudni kell, hogy Keleten a bárányok fehérek voltak, és a kecskék feketék és barnák. Tehát az Úr „fekete bárányának” még ebben az esetben is csak a különlegesek kellene. Jákób továbbszolgált, de bérét, jussát kívánta. Lábán ráállt erre a bérfizetésre és úgy húzta az időt, hogy Jákób végül is szolgálja, rabszolgája maradjon örök időkre. Az Isten által áldott emberből akar minél többet kicsikarni. Nem nyugszik. Nem pihen. Sőt az elkülönítetteket már fiaira bízza, pedig milyen különbség lesz a fiai és Jákób szolgálata között. Mennyire érdekes, hogy a tapasztalat sokszor hogyan befolyásolja a vezetőket. Nálunk is így van. A vezető sokszor kalkulál, sokszor összead, kivon, táblázatok születnek arra nézve minden nagy cégben, hogy miből lehet még lefaragni, hogyan lehet a kiművelt emberfőt megspórolni, de a kocka ebben az esetben el van vetve. Lábán és Jákób alkudozik, pedig csak a bérről van. Jákób nem akar béremelést, nem tüntet, csak a kiszabott húszéves jussát akarja behajtani az általa megáldott Lábánon.

37-43. versek

És Jákób hű marad nevéhez. Itt a különlegesek tekintetében különleges technikát is alkalmaz. Az itatónál beveti a tutit. Az itatónál dől el minden. A legelő az legelő, de ahol az életerős, jóllakott bárányok és kecskék isznak, ott történik a párzás. Jákób pedig, aki húszéve közöttük van, lát mindent. Észreveszi, hogy mitől tarka, pettyes a kecske, a bárány, miért olyan kirívó a fekete, és mitől olyan különlegesek a természetestől eltérő állatfajok. Jákób az első genetikus. – mondhatnánk. Felismeri, hogy amit lát az állat a párzás idején, azt bizony átviszi az utódaira. Jákób nemesít, új fajtát hoz be és termel ki módszerével. A párzás idejét kihasználva az itatók széléhez odahelyezi a levágott és meghámozott gyenge nyárfa-, mandulafa és platánfavesszőket. Nem tesz mást, csak elkülöníti az állatokat és befolyásolja az utódok tarkaságát. Milyen leleményes és csavaros eszű. Jól kigondolta. Jól megalapozta. Ügyes ez a Jákób. A világi szférában bizony megjutalmaznák érte. Így kell ezt csinálni. Ami az övé, azokat elválasztja, de ami a Lábáné, azokkal nem törődik. A bér az bér. A juss pedig juss. Hogy állunk hozzá a saját fizetésükhöz? Hogy állunk hozzá a saját bérezésükhöz? Manapság mindenki nagyon lebecsmérli azt az összeget, amit a számlájára kap, pedig aki a kevesen hű, az tud igazán hálát adni. Jákób nem ügyes volt, Jákób nem fifikus volt, hanem a jézusi igazságot élte meg: „*legyetek okosak mint a kígyók...* (Mt

10,16)”. A munkámra való teljes koncentráció okosságot eredményez, és nekem nagyobb bérezést hoz. Jákób odafigyel. Jákób koncentráció és bizony emberi természetét nem tudja leküzdeni Hárán földjén se. De éppen az „okossága” alatt tapasztalja meg a nagy isteni kegyelmet, amiről olyan keveset tud. Jákób azokat a fákat használja fel, amelyeket Háránban a pogánykultusz alatt használtak. Amíg Jákób azon ügyködik, hogy mikor fog már tényleg a saját családjára dolgozni, ez nem azt jelenti, hogy csak a családtagok teljes bebiztosításáért munkálkodik. Ő vissza akar menni. Haza akar térni, oda, ahol valóban feladata van. Jákóbbal az az Úr van, akinek Lábán nem tud túljárni az eszén. Az ember sokszor pettyes, tarka, fekete világot képzel el az övéinek, éppen a divat szerint rendez be a mindennapjait, pedig a NAGY RENDEZŐ maga az Úr.

Jákób, míg túl akar járni apósa „agytekervényein”, éppen az alatt látja meg, hogy *„senki csak Isten tudott egy ilyen embert elhordozni, mint ahogy Istenen kívül senki sem hajolt volna le érte, hogy felvegye.”* A kegyelem a legmélyebbre süllyedt embert emeli fel és pártfogásába veszi. Úgy emeli fel, ahogy találja, és úgy bánik vele, hogy látja, milyen érték van benne. Míg Lábán számára Jákób Isten áldásával együtt egy kapca, akiből mindent ki lehet zsigerezni, addig Jákób a húszév alatti megaláztatás, nélkülözés, idegenben való élés által tanulja meg azt, amit éppen Lábán nyílegyenesen vágott az arcába: *„térted áldott meg engem az Úr.”* Az Úr áldást hordozó emberről legjobban az ellensége vall, mert Ő általa bizonyítja az Úr, hogy Ő kegyelmes és irgalmas, ahogyan a Zsidókhoz írott levélben olvassuk: *„Mert az a jó, ha kegyelemmel erősödik meg a szív, nem pedig ételektől, mert azoknak semmi hasznát nem veszik azok, akik velük élnek (Zsid 13,9).”* Isten kegyelemmel erősíti mindannyiunk szívét, még az idegenben is és az idegennek vélt após által is. Ki az, aki által téged Isten így erősített meg? Ki az, aki által biztatás nyertél, hogy a kegyelem éppen olyan személy által közöltetik, aki nem a szíved csücske, akivel mindig harcoltál, alkudoztál, akivel hadakoztál, aki rabszolgasorsba taszított? Ki az, aki által kaptál megerősítést és soha, eszedbe nem jutott volna, hogy éppen ő lesz az a személy, aki közli veled Isten kegyelmének a kiáradását életedben? Netán anyósod, apósod volt ez a személy, mint Jákób életében?

Közének: 397:2 „Lásd millióknak lelke megkötözve...”

Újszövetségi alapige: Pál apostol második levele a Korinthusiakhoz 1,23-2,4
„Én pedig Istent hívom tanúbizonysággul magam mellett, hogy irántatok való kíméletből nem mentem még el Korinthusba. Mert nem akarunk uralkodni a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk örömtöknek, mivel szilárdan álltok a hitben. Elhatároztam tehát magamban, hogy nem megyek hozzátok ismét szomorúsággal. Mert ha megszorítlak titeket, akkor ki vidámít meg engem, hacsak nem az, akit én megszorítok? Azért is írtam erről, hogy amikor

megérkezem, ne érjen szomorúság azok miatt, akiknek örülnöm kellene, mert meg vagyok győződve arról, hogy az én örömöm mindnyájatoké. Mert sok gyötrődés és szívbéli szorongás között, sok könnyhullatással írtam nektek, nem azért, hogy megszomorodjatok, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, amely igen erős énbennem irántatok.

Szeretett Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

23-24. vers

Pál apostol tudja, hogy mi a vétek és szembe áll vele, még ha a korinthusiak vélt vagy alapos gyanúval illetik is. Pál apostol nem hárít, hanem figyelmezteti is őket, hogy bizony nagy igazságtalanság lenne vele szemben és az evangélium igaz hirdetőivel szemben, ha a rágalmaknak helyt adnak. Saját lelkére beszél, mert amikor igazságtalanságról van, azokat a dolgokat az ember először Istennel tárgyalja le és Tőle kér tanácsot. A lélek balzsamára van szüksége Pál apostolnak és épp ezért az igaz Gyámolítóhoz fordul. Sőt, még esküvel is igazolja, hogy az ő szolgálata és mindennemű forgolódása Korinthusban Isten legmélységesebb hódolatát és a testvérek javát szolgálta. Azért nem megy hozzájuk, mert nem akar baj. A célt tartja szem előtt, tehát a gyülekezet egységét és Isten szentségét. Ő tudja, hogy Isten hű marad, még akkor is, ha mi hűtlenek vagyunk. (lásd II Tim 2,13) Pál apostol fellép az ellen, hogy Ő senki hitét nem kötözte meg. Ő nem kegyetlenkedik senki hite felett, hiszen a hit Isten ajándéka. „*A hit tehát hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által (Róm 10,17).*” Ő nem zsarnok, hanem az evangélium szolgálója. Uralkodni a hiten azt jelenti, hogy csak úgy lehet, ahogyan én hiszek. Pál apostol azért imádkozik, amiért a 483. dicséret 6. versében is könyörög az énekíró: „*Drága Igédnek kész szállást, Adj mindenütt szabad folyást.*” Ő az szeretné, hogy bőségesen áradjon a kegyelem. Nem megakasztója, hanem hirdetője az Igéden. Ő apostol. A hit nem épülhet emberi nyomásra, unszólásra. Csak egy valaminek vethető alá a hit, mégpedig az élő Isten szent igéjének. Ahogyan Kálvin János írja: A pásztoroknak nincs semmi hatalmuk a lelkek felett, mert a pásztorok szolgálják, és nem urak.” Van ilyenre is példa a Szentírásban, de Ezékiel az ilyen pásztorokat hűtleneknek, kegyetleneknek és keményeknek titulálja. (lásd Ez 34) Pál apostol ő csak a gyülekezet örömét szolgálta, nem pedig megfélemlíteni ment Korinthusba az embereket. Ő nem ostor, Ő nem lesújtó kar, hanem teljes szelídséggel a gyülekezettel együtt akar örvendezni. Együttörvendezés minden alkalom a gyülekezetünkben? Örömré hívó szó hangzik felénk? Szívbéli örömet plántál a szolgálatunk vagy a megkeseredés fanyar ízét tolmácsoljuk? Tudunk örülni egymásnak? Tudunk szolgálni egymás felé örömmel és vigadozással? Vígóság és öröm, mennyire hiányzik a közösségi élményeinkből. Nem nevetünk, nem mosolygunk, és bizony haza beszélek. A szószerk komor. A padok még komorabbak, pedig Isten örömré hívott el bennünket. A hitben megállóknak tudnak Isten szeretetében egymásnak is

örülni. Nem kell semmit sem megjátszani, nem kell semmit sem túlgondolni. Az igaz hitben állók örvendeznek Isten jelenlétében egymásnak.

1-2. vers

„Minden elhatározás kérdése!” – mondta a biológiateanárnom. És sokszor igaza volt. Hogyan lépünk be egy közösségbe? Hogyan indulunk el a gyülekezet felé? Megyek – nem megyek? Induljak el – ne induljak el? A szomorúság rossz tanácsadó. A komorság, az összehúzott szemöldök nem oldja meg a problémákat, hanem még jobban összekuszálja. Pál apostol úgy dönt, hogy inkább nem. Nem akar okot adni a szomorúságra. Nem akar rossz hangulatot, nem akar bántalmakat, nem akar sérelmeket, nem akar és nem is megy. Milyen jó, amikor az indulatos ember otthon marad és arra az indulatra törekszik, amely Jézus Krisztusban van. Jó várni a Krisztus indulatára. Jó várni a Krisztus szelídségére. Jó kivárni jézusi alázatot. Hirtelen haragú vagy? Tudsz magadban háromig számolni? Mindenre reagálni kell? Mindent tudni kell? Mindent érzékeltetni kell? Mindent azonnal? *„Légy csendben és várj az Úrra (Zsolt 37,7)!”* Az apostol kivár. Tudja ugyanis, hogy az épülés nem a szomorúság által érhető el. Ki fogja őt építeni Korinthusban, ha ő megszorítja őket. Helyénvaló ige ez. Testreszabott kérdés mindannyiunk irányába. A lehetetlen állapotot egy perc alatt elő tudjuk idézni. Azon kellene fáradozni, hogy mindenki örvendezzen a másiknak, és helyénvaló igei táplálékhoz jusson. Sok beszédnek sok az alja, de a mosolyra csak mosollyal lehet válaszolni.

3-4.vers

Pál öröme minden korinthusi testvére. Hányszor csak olyan frázis még a gyülekezetben is: „Örülök neki / neked!, de nincs mögötte igazi tartalom. Pál bizakodik a korinthusiak felől, épp ezért kitárja előttük lelkét: könnyhullatással írt nekik. Ez egy erős hites férfi jellemvonása. Igen nagy fájdalomnak a jele ez. Nem szégyen, amikor a lelkipásztor sír. Volt olyan rozсныói idős bácsi, aki arról tett bizonyosságot, hogy az őt konfirmáltató lelkész sírt a konfirmációjuk alatt. Pál apostol is érzékeny lélek, és minden vaskalapos, merev, kemény és lesújtó szolga mögött rengeteg könny van. A megkeményedés is valaminek a következménye. A befelé síró szolgák. Egyházunkban sincs megoldva a lelkipásztorok lelkipásztorként tartása és sokszor gyengének tartják azt a lelkészt, aki úgy ventilál, mint most épp Pál apostol leveleiben olvassuk. Pál apostol is ventilál, sír és tud róla beszélni a gyülekezet közössége előtt. Nem vádol, nem ösztökével fenyeget, hanem meggyőződéssel mondja el mindazt, ami bánta. Terítéken a lelkipásztor lelke. Terítéken Pál apostol szíve. Összemorzsoltság, könnycseppjei, fájdalmas megtapasztalásai. Bántották, rágalmazták, nem fényezték, nem csiszolták, hanem megbélyegezték. Igen, a lelkipásztor is csak ember. Pál apostol is csak ember, a könnyei is azt mutatják, hogy kegyelemre szoruló szolga. Először magában sírt,

magát emésztette föl, de mindezt a lelki tusát odahelyezte önmaga elé, de feltárta a közösség előtt, mert meg kell tudni mondani.

Pál apostolt nem a nagy hév, nem a nagy lerohanás jellemzi, nem is keresi a bűnbakokat, hanem szívének az a fajta szeretete jelenik itt meg, amit először a belső szobában Jézustól nyert. Ő lefutotta az első körét a Mesterrel. Kivel beszélem meg első körben a problémáimat? Ki gyűjti igazán tömlőbe könnyeimet? (Zsolt 56,9) A világ, az emberek, akik fényezik életüket? Ki tud arról, amit csak te érzel és te éltél át? *„Isten, a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged (Mt 6,6c).”* Imádkozz, mielőtt szólnál és az Úr szeretete karjába zár. Imádkozz, mielőtt a gyülekezeti közösségbe mégy, ahol sok az igazságtalanság, és az Úr megtölti szívedet azzal a szeretettel, amivel csak Ő szeret. Egyedül az Úr tudja kimunkálni az agapét ott, ahol egykor szorongás, aggódó szív és könnyek voltak. Ez a csoda, ez a kegyelem, amikor az ember Krisztus közelében ráeszmél a váltságra, a megváltásra, a szép és lelkes életre új teremtként.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért. Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által (Róm 15,13).” Ámen.

Ének: 134.zsoltár: „Úrnak szolgái mindnyájan...”

Túrmezei Erzsébet **Váltság**

Neki sebei voltak, hogy nekünk ne legyenek,
hogy nekünk ne égjenek, gyógyulva hegedjenek.
Hordott keserű átkot, hogy mi átoktól mentek,
bűnt, egy világnak szennyét, hogy mi tiszták és szentek,
kegyetlen kínhalált, hogy mi élők lehessünk.
És gyűlöletből ácsolt, kemény keresztet hordott,
hogy szeressünk, szeressünk, harmadszor is szeressünk.

Váltság – – – –

S ha nekünk mégis vannak sebeink,
mélységes mélyek, be nem gyógyulók

behegedők, megint kiújulók,
véres, halálos, szörnyű sebeink...
és ha másoknak nem áldás vagyunk,
ha nem úgy élünk, járunk ideleenn,
hogy aki lát, azt mondja: kegyelem...
Ha mi hordjuk a bűnünk nyomorát
és esünk, bukunk, botlunk végtelen,
akarva, akaratlanul...
s olyan halálos-holt az életünk,
mintha temető volna a szívünk,
halál fuvalma a leheletünk...
ha gyűlölködünk és nem szeretünk:
ítélet.

Nem volna váltság, nem lenne ítélet.
Akkor élnénk, ahogy lehet.
Sebekkel, kízó fekélyekkel telten,
bűnünk hordozva, rabul, leteperten,
s nem lenne, aki ítéletre vonná
a mi halálos, átokvert utunk,
ha egyszer másképp nem tudunk.
Élnénk, ahogy lehet.
Tisztaság, szentség, áldás, szeretet
örök elérhetetlenül
tündökölnének a létünk felett.

De most olyan elérhető közel,
olyan hívogatóan tündökölnék.
Miénk lehet a tisztaság, a szent,
halálon, poklon diadalmas élet.
Van váltság! S van, ha nem fogadjuk el,
ítélet.